

Györfy Ákos
(1976, Vác) költő, újságíró,
Börzsönyligeten él,
József Attila-díjas

Györfy Ákos

(Lele)

Egész áldott nap Béla bácsi kocsmájában ült,
mindig ugyanabban a koszlott vadászpulóverben
és mohazöld munkásnadrágban.

Előtte, az asztalon néhány pohár. Ha nem kérdezték, nem beszélt.
Ült a füstfelhőben, nyammogott a fogatlan szájával,
nézett maga elé.

Kerek történeteket nem is mesélt soha, inkább csak töredékeket.
Belekezdett valamibe, de pár mondat után abbahagyta,
és másról kezdett beszélni. Vagy éppen elhallgatott,
és onnantól aznap már nem lehetett szóra bírni.

Történetei nem kezdődtek el, és nem értek véget.
Olyan volt, mintha álmoképekről beszélne,
amelyekre ő maga sem emlékszik már tisztán.
A Világos-rét közelében erdészház állt gyerekkoromban
– például így kezdett bele,
aztán motyogott még néhány szót
az őszi vadászatokról, meg valami rég halott erdészről,
aki őt szalajtotta le mindig borért, kolbászért a hegyről a boltba.

Valami ősi, elfeledett titokzatosság vette körül,
mint az öreg fákat vagy a mohás, erdőmélyi köveket.
Tudott valamit, amiről nem akart és nem tudott beszélni.
Barázdált, vékony arca mintha egy ajtó lett volna, ami a régi,
eltűnt rengetegekre nyílt. Mint egy kopott bundájú,
öreg hiúz, aki az emberektől távol, érintetlen erdőben él,
mindent látott már, és többé nem kíváncsi semmire.

Néha álmodtam vele.
Láttam, ahogy zsebre dugott kézzel rója a régi cserkelő utakat
a Rigó-rét és a Hegyes-tető között, megáll a szikláknál,
lenéz a Dunára, aztán lassan feloldódik a közelgő alkonyatban.